

اشتباه اروپا در قبال ایران

گفت‌وگو با **ریکاردو آلکارو**
یژوهشگر اندیشکده مؤسسه امور بین‌الملل ایتالیا

معرفی جت‌کارت

گفت‌وگو با **رضا حیدری** مدیرعامل بلوبانک
در حاشیه بیست‌وهشتمین نمایشگاه اکامپ

نسل طلایی کم‌تجربه

بررسی عملکرد ایران در مسابقات والیبال قهرمانی جهان
در گفت‌وگو با **رضا مومنی مقدم** سرمربی تیم ملی جوانان

گرانی قبوض فراتر از اعداد اعلامی

بررسی افزایش تصاعدی قیمت آب و برق در سکوت وزارت نیرو

سرمقاله

چند پرسش کلیدی از آقای پزشکيان

یکی از وعده‌ها یا ادعاهای آقای پزشکيان کوشش و اقدام موثر برای حل مسئله تحریم‌ها بود. اکنون بیش از یک سال است که از آمدن این دولت گذشته و نه تنها تحریم‌ها حل نشده، بلکه اسنپ‌یک هم اجرایی شده. پرسش اساسی این است که باید توضیح دهند چرا چنین شده است؟ پاسخ‌ها از چند حالت خارج نیست. اول؛ طرف مقابل علاقه‌ای به حل این مسئله نداشت. دوم؛ اتفاقات پیش‌بینی نشده و خارج از اراده پیش آمد و مانع از حل مسئله شد. سوم؛ دولت و مشخصاً وزارت امور خارجه و شورای عالی امنیت ملی کشور هیچ ایده و طرح روشنی برای حل این مسئله نداشتند. یا طرح آنها تکراری و غیرقابل پذیرش از جانب طرف مقابل بود. چهارم؛ طرح داشتید ولی مجریان در اجرای آن ناتوان بودند، و بالاخره پنجم؛ نتوانستید توافقی درون سیستمی پیرامون حل این موضوع ایجاد کنید. به نظر می‌رسد که جز این‌ها حالت دیگری قابل تصور نیست. اکنون دویزشش بنیادی پیش روی شماست که پاسخ داده شود. اولین پرسش این است که کدام‌یک از حالات پنجگانه فوق موجب عدم تحقق وعده شما شده است. باید در این موارد توضیح کافی و قانع‌کننده داده شود. آنچه که ما به عنوان ناظر بیرونی می‌دیدیم، این بود که هیچ ایده روشنی که طرف مقابل را در موضع دفاعی و توافقی قرار دهد وجود نداشت. اگر قرار بود که حرف‌های دولت قبلی زده شود که آنان خودشان می‌توانستند مسائل را حل کنند. ما حتی در ادبیات رسمی هم تغییری ندیدیم. در برخی از مقاطع، سخنان شما به جدی یا طنز، به گونه‌ای بود که گویی کارها فقط دست آقای عراقچی و بیرون از دولت است. مهمترین مسئله این است که اگر در این مورد ایده‌ای سازنده و موثر نداشتید و یا قادر نبودید که پیرامون آن توافق درون ساختاری ایجاد کنید، چگونه انتظار داشتید که بقیه مسائل کشور را حل کنید؟ تحلیل دولت از ماهیت و اهمیت مسئله تحریم‌ها چه بود؟ اساساً شما خودتان موافق یا مخالف این سیاست‌ها بودید؟ اگر موافق بودید که این سیاست‌ها با رویکردهای قبلی شما انطباق لازم را ندارد و اگر مخالف بودید چرا اقدامی برای اصلاح آنها نکردید؟ از اینجا به پرسش دوم می‌پردازیم که شاید مهم‌تر باشد. حالا که به هر دلیلی این وعده محقق نشده و حتی به عقب هم برگشته است، چه کار خواهید کرد؟ آیا باز هم منتظر بایده‌نشست که دیگران تصمیم بگیرند که چه اقدامی در برابر ایران انجام دهند؟ اتفاق اخیر تغییر مهمی است چه تأثیری بر رویکردها و برنامه‌های دولت خواهد گذاشت؟ اصولاً از حالا به بعد منتظر چه تحولاتی هستید؟ آیا مذاکره خواهید کرد؟ آیا منتظر جنگ هستید؟ اگر جنگ شود برنامه شما چیست؟ اگر نشود چکار خواهید کرد؟ مواضع ایجابی دولت و حکومت در امور داخلی و خارجی چیست؟ آیا آینده مطلوبی را متصور می‌بینید؟ پرسش مهم دیگر آیا هیچ‌گاه از سوی گروه‌های کارشناسی و مشاوره‌ای دولت و شعام، پیش و پس از جنگ این پیشنهاد داده نشد که خودمان به‌صورت داوطلبانه و برای مدتی معین تصمیم دیگری اتخاذ کنیم تا امکان یافتن راه‌حلی فراگیر فراهم شود؟ بعید می‌دانیم که این پیشنهاد نشده باشد. در این صورت، دلایل رد آن چه بوده است؟ اکنون که آن گزینه هم تضعیف و بی‌اهمیت شده است، در این زمینه، سخن و پرسش فراوان است به‌موقع طرح خواهد شد. فعلاً همین‌ها پاسخ داده شود، راضی هستیم.

رئیس‌جمهور در راست آرمش نیویورک / عکس: President

پزشکيان اسنپ‌یک

بررسی موقعیت رئیس‌جمهور و حامیان او
در شرایط جدید

**گزارش
سیاست
۲۰۴۵**

با تحلیل‌هایی از: صادق زیباکلام
حشمت‌الله فلاحت‌پیشه، رحیم ابوالحسنی
و مهرداد احمدی شیخانی